

Rok 1997 nás vede ke Kristu

Vstoupili jsme do prvního roku přípravy na jubilejní svatý rok 2000, kdy vykročíme též do třetího tisíciletí. Rok 1997 je věnován Ježíši Kristu, Spasiteli celého lidského pokolení. Všeobecné téma pro tento rok je: Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa včera i dnes i na věky.

Toto téma nás zve spolu s křesťany celého světa zamyslet se nad Ježíšem Kristem. Je on pro náš život neustále aktuální osobností? Nebyl degradován jen na nějakou mimořádnou lidskou bytost? Neupírá mu člověk jeho božství svou nevěrou? Správný a pravdivý obraz o Ježíši nám neustále dává Bible. My musíme jen děkovat mnoha církevním otcům prvních křesťanských století, kteří očisťovali učení o Ježíši Kristu od všemožných bludů a lží. V našem století o to neustále pečuje Církev svým učitelským úřadem. Víím, že mnoha lidem se zjeví vlasy nad tímto tvrzením. Okamžitě vytáhnou všechny „zločiny“, které Církev napáchala během staletí. Ale přesto jen jí můžeme děkovat, že nám prezentuje Ježíše Krista, jediného Spasitele světa v pravé nezfalšované podobě. I dnes musí zápasit o zachování neporušené tváře Bohočlověka Ježíše Krista proti lžím a polopravdám. To je její velké poslání. Z čeho čerpá? Ze slov Písma svatého.

Jenom pouhá lidská věda na to nestačí: představit věrně Krista, našeho Vykupitele. Bez světla vycházejícího z Písma se vystavujeme nebezpečí, že se budeme sklánět jen před nějakým výplodem lidské fantasie. Někomu to snad stačí, jsou spokojeni. Hlavně že uctívají „nějakého boha“, který vyhovuje též jejich představám. Ale moudrý člověk hledá ryzí pravdu, nespokojí se jen s nějakou náhražkou.

Zápas o Krista trvá neustále i v srdci každého člověka. A i když otevíráme rádi Bibli, jsme tak na výši, abychom porozuměli jejím slovům napsaným před dvěma až čtyřmi tisíci roky úplně v jiném kulturním světě? I sekty se ohánějí Bibli... a kam svoje stoupence vedou?

Každý opravdový křesťan, ne ovšem ten, který se jen chlubí křestním listem a uchovává jej jako vzácný dokument v trezoru své rodiny, touží poznat a uctívat hlavní osobu naší spásy: Ježíše Krista. Cestu k němu nám ukazuje Katechismus katolické Círky napsaný po druhém vatikánském koncilu (český překlad vyšel 1995). Ježíši Kristu je zde věnováno 70 stran. Během tohoto roku budeme věnovat pozornost alespoň některým kapitolám při našich shromážděních. Dnes na závěr těchto řádků vás zvu: udělejte si čas k meditativnímu přečtení co to znamená jméno Ježíš a jméno Kristus.

Ježíš

Ježíš znamená v hebrejštině: „Bůh zachraňuje“. Anděl Gabriel ho při zvěstování nazývá jeho vlastním jménem Ježíš; toto jméno vyjadřuje zároveň jeho totožnost i jeho poslání. Protože pouze Bůh může odpouštět hříchy, je to on, kdo v Ježíši, svém věčném Synu, který se stal člověkem, „spasí svůj lid od hříchů“ (Mt 1,21) Tak Bůh v Ježíši opakuje celé své dějiny spásy k prospěchu lidí.

V dějinách spásy se Bůh nespokojil s tím, že osvobodil Izraele „z domu otroctví“ (Dt 5,6), že ho vyvedl z Egypta; spasí ho i z jeho hříchu; protože hřích je vždycky urážka Boha, pouze Bůh ji může odpustit. Proto Izrael, když si stále více uvědomuje všeobecnost hříchu, nebude moci hledat spásu jinak, než ve vzývání jména Boha Vykupitele.

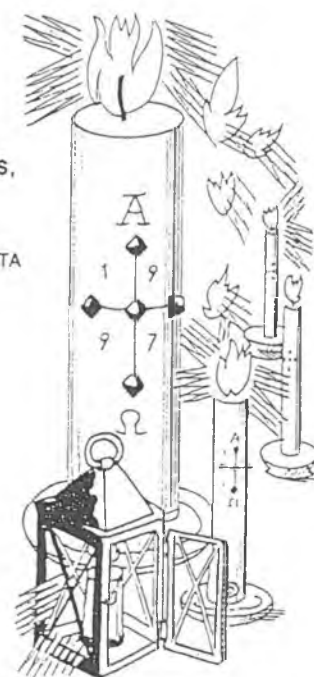
Ježíšovo jméno znamená, že jméno samého Boha je přítomno v osobě jeho syna, který se stal člověkem kvůli všeobecnému a definitivnímu vykoupení z hříchů. Jen jméno Boží přináší spásu, a napříště ho mohou všichni vzývat, neboť vtělením se Bůh spojil se všemi lidmi, „neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12).

Ježíšovo zmrtvýchvstání oslavuje jméno Boha Spasitele, neboť právě Ježíšovo jméno plně dokazuje svrchovanou moc „Jména nad každé jiné jméno“. Zlí duchové se jeho jména bojí a Ježíšovi učedníci v jeho jménu konají zázraky; vždyť Otec jim dá všechno, o čem ho prosí v Ježíšově jménu.

Ježíšovo jméno je středem křesťanské modlitby. Mnozí křesťané umírají s jediným slovem „Ježíš“ na rtech, jako svatá Johanka z Arku.

JEŽÍŠ KRISTUS,
JEDINÝ
SPASITEL SVĚTA
VČERA
I DNES
I NAVĚKY

První rok
adventu
třetího
tisíciletí

Kristus

Kristus pochází z řeckého překladu hebrejského výrazu „Mesiáš“, což znamená „pomazaný“. Stává se Ježíšovým vlastním jménem jen proto, že on dokonale plní božské poslání, které to jméno vyjadřuje. V Izraeli bývali ve jménu Boha pomazáni ti, kteří mu byli zasvěceni v poslání, jež jim světil. Byli to králové, kněží a někdy i proroci. Takový měl být „par excellence“ případ Mesiáše, kterého měl Bůh poslat, aby nastolil s konečnou platností své království. Mesiáš měl být pomazán Duchem Hospodina na krále i kněze zároveň. Ale také na proroka. Ježíš splnil mesiánskou naději Izraele ve své trojí funkci kněze, proroka a krále.

Anděl zvěstoval pastýřům Ježíšovo narození jako narození Mesiáše slíbeného Izraeli: „V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán“ (Lk 2,11). Od samého počátku je tím. „kterého Otec posvětil a poslal na svět“ (Jan 10,36), počatý jako „svatý“ v Mariině panenském lůně. Bůh vyzval Josefa, aby přijal Marii, „svou manželku“, která byla těhotná. „vždyt' dítě, které počala, je z Ducha svatého“ (Mt 1,20), aby se tak Ježíš, „nazývaný Kristus“, narodil Josefově manželce jako potomek z Davidova mesiášského rodu (Mt 1,16).

Mnozí židé, i někteří pohané, uznali, že Ježíš má základní rysy mesiášského „Davidova syna“, kterého Bůh slíbil Izraeli. Ježíš přijal titul Mesiáše, na který měl právo, avšak ne bez výhrad, protože část jeho současníků jej chápala podle pojetí příliš lidského, v podstatě politického.

Ježíš přijal vyznání víry apoštola Petra, který ho uznával za Mesiáše, a sám pak oznamuje, že utrpení Syna člověka je už blízko. Tak odhalil vlastní obsah své mesiášské královské důstojnosti v transcendentní totožnosti Syna člověka, „který sestoupil z nebe“ (Jan 3,13), a zároveň ve svém vykupitelském poslání jako trpící služebník: „Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28). A proto se pravý smysl jeho královské důstojnosti ukazuje jen z výše kříže. Teprve po vzkříšení muže Petr prohlásit jeho mesiášskou královskou důstojnost před Božím lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali“ (Sk 2,36).

Loučení s vojákem

Během první světové války byli povoláni na frontu i osmnáctiletí mladíci. Loučení s nimi bylo plné slzí.

Na stanici velkého města se tísnilo kolem odjíždějících vojáků rodiče, děvčata a přátelé. Všichni se objímali s pláčem: mnozí se viděli naposled.

Jeden otec tiskl ruku svého syna a pokoušel se mu něco říci. Jeho oči byly plné slzí. Ruce se mu trásly a nemohl ani promluvit. Byl to jeho jediný syn, miloval ho. Co mu mohlo říci na rozloučenou... co by jej mohlo opět vrátit domů?

Vlak zapískal. Vojáci rychle nastupovali do vozů. Otec toužil dát synovi nějakou radu: „... můj chlapče... můj chlapče... nenechej se zabít...“

Už nastoupili všichni do vlaku, stovky rukou mávalo na pozdrav.

Okna byly otevřená... tu otec se protlačil ještě k oknu a volal: „Chlapče můj, stuj vždycky blízko generála“.

Kde stojí generálové, nepřicházejí nepřátelské střely. Otec to věděl. To je též dar, který ti radí Církev: záruka je být v blízkosti generála.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce, neboť beze mne nemůžete činit nic (Jan 15,5)

„Můj chlapče, stuj blízko generála“.

Modlitba Svatého otce k Ježíši Kristu

Pane Ježíši,
který jsi plnost času a Pán dějin,
připrav naše srdce,
abychom s vírou slavili Velké Jubileum roku 2000,
aby se nám stalo rokem milosti a milosrdenství.

Dej nám pokorné a prosté srdce,
abychom s novým obdivem rozjímali tajemství vtělení,
kterým ses ty, Syn nejvyššího, v lůně Panny,
ve svatyni Ducha stal naším bratrem.

(Čest a chvála Tobě, Kriste, dnes i po všechny věky.)

Ježíši, ty jsi Původ a Naplnění člověka,
obrat' naše srdce k sobě, abychom opustili bludné cesty
a šli ve tvých stopách cestou, která vede k životu.

Dej, ať věrni svému křestnímu slibu,
žijeme důsledně svou víru
a s nadšením vydáváme svědectví tvému slovu,
aby v každé rodině a ve společnosti
zazářilo oživující světlo evangelia.

(Čest a chvála Tobě, Kriste, ...)

Ježíši, ty jsi Boží moc a moudrost,
zapal v nás lásku k Božím slovu, v němž zaznívá hlas
Otce, který zasněhuje a zažehuje, žíví a utěšuje.

Ty, Slovo živého Boha,
obnov ve své církvi misionářského ducha,
aby všechny národy poznali tebe,
pravého Syna Božího a pravého syna člověka,
jediného prostředníka mezi člověkem a Bohem.

(Čest a chvála Tobě, Kriste, ...)

Ježíši, ty jsi zdroj jednoty a míru,
upevni společenství své církve,
dej nový podnět hnutí za jednotu, aby silou Ducha
všichni tvoji učedníci byli jedno.
Dal jsi nám jako pravidlo života přikázání lásky.
Učiň z nás budovatele světa vzájemné lásky,
v němž mír vítězí nad válkou
a nasazení pro život nad kulturou smrti.

(Čest a chvála Tobě, Kriste, ...)

Ježíši, jediný Synu Otce,
plný milosti a pravdy,
světlo, které osvěcuje každého člověka,
dej tomu, kdo tě hledá s upřímným srdcem,
plnost svého života.

Tobě, který jsi Zachránce člověka,
Počátek a Konec času a vesmíru,
a tobě, Otče, spolu s Duchem Svatým,
nekonečnému společenství lásky,
buď čest a sláva po všechny věky. Amen.

oo

*Pane Ježíši Kriste, ty jsi řekl:
„Miluj svého bližního jako sám sebe“.
Pomoz nám začít s „jako sám sebe“.
Když nemilujeme sebe,
jak můžeme dokázat milovat druhé?*

12. února Popeleční středou vstupujeme do doby postní. V čem bude spočívat tato doba přípravy na největší křesťanské svátky? Mnoho lidí se spokojí snad jen tím, že si nechají udělat popelem znamení kříže na čele. Je to viditelný symbol pokání. Tento symbol musí proniknout do duše, abychom mohli o velikonocích prožívat radost ze Zmrtvýchvstalého Krista. Abychom byli vtaženi do Kristova vítězství nad smrtí, je třeba připravit své srdce očistěním od hříchů.

V lidském srdci, aniž bych někoho obviňoval, je tolik zábran a řekněme to upřímně: tolik hříchů - ach, toto slovo tisíce křesťanů už dávno vypustili ze svého slovníku, a vědomí o své svatosti se stává velkou překážkou na cestě k Bohu.

Tento rok nás více volá ke smíření s Bohem a ke smíření s lidmi. I ve světovém měřítku přibýlo tolik konfliktů a sporů. Postní doba otevírá novou šanci ke smíření. K tomu nás zve především sám bohočlověk Ježíš Kristus. On sám nám také pomáhá. Jako Bůh a člověk vzal na sebe veškeré hříchy světa, též hříchy moje a každého křesťana. Za to bychom měli být moc a moc vděční a využívat svátosti, v níž sám Ježíš Kristus odpouští. Zvláště v postní době bychom měli objevovat a zakoušet Kristovu lásku v odpuštění a v jeho nezměrném milosrdenství. Bude to příprava na velikonoce? Ano... bude.

Bůh nás volá i ke smíření s našimi bližními. Písmo svaté vyzývá nejen „Smířte se s Bohem“ ale též „smířte se s bližním“. Možná že tento balvan nesmíření s bližním vyžaduje od člověka největší úsilí. Ale hledáme-li pramen nového života, otevřeme ho právě smířením. Svým smířením s Bohem a s lidmi vykročíme též k radostné oslavě velikonoc.

Následující článek je přetištěn z knihy Kateřiny Lochmanové: *“Vězení s klíčem uvnitř.”*

Paní v kožichu

Při jedné farní evangelisaci jsem měla za úkol říci před plným kostelem své svědectví o tom, co Bůh činil v mém životě. Mluvila jsem také o tom, jak Bůh vyslyší modlitby za druhé...

Po skončení programu za mnou přišla starší paní v krásném kožichu a obořila se na mne: „Teď mi tedy vysvětlíte jednu věc: Jak dlouho se mám ještě modlit za ty svoje tři holky?! To jako Pán Bůh zřejmě někoho slyší, a jiného neslyší, co? To on si asi vybírá, koho vyslyší, ne?“

Co jsem na to měla říci? Protože jsem viděla tu sevřenost na tváři (která vždy odráží stav srdce) a její arogantní postoj vůči Bohu, zamířila jsem své pátrání jinam: „Paní, když se za své dcery tolik modlíte - už jste jim odpustila?“ (Někdy se totiž lidé modlí za druhé a přitom jim zazlívají mnoho věcí. Jejich modlitba se velice podobá již zmíněnému „vytahování třísky“ s trámem ve vlastním oku, a její výsledek je svazující).

Paní však odpověděla bez zaváhání: „Ale samozřejmě, copak mohu nemít ráda své děti? Nejvíce se mě natrápila ta nejmladší... Tolik už s ní bylo ostudy... Ale když přijde, dala bych jí to poslední. Co by člověk neudělal pro své dítě!“

Zase jsem byla se svým poradenstvím v koncích. V duchu jsem prosila Ducha svatého o světlo... V tom z ní vyjelo: „Ale ty chlapy, se kterými se tahala, ty jsem vyfackovala z domu!!!“

Ale nemělo by se i jim odpustit? namítla jsem. Cože?! Odpustit? Prosím vás! To je prostě

uzavřená kapitola, ti už nepatří do našeho života.. Ani mi o nich nemluvte!“ reagovala paní.

V tu chvíli mě konečně napadlo, jak jí věc osvětlit. Přišlo mi na mysl ono místo z proroka Izaiáše: „...vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší.“ (Iz 59,2) Řekla jsem jí: „Podívejte se, jestliže trváte na tom, že jim nemůžete odpustit, ani vaše hříchy nemohou být odpuštěny, a to i kdybyste chodila denně do kostela. Vaše hříchy (od vašeho dětství až po dnešek) stojí mezi vámi a Bohem jako nepropustná zeď. Vaše modlitba se vždycky zarazí na té zdi - a rozpleskne se dole o zem!“

To zabralo. Paní zůstala chvíli zaraženě hledět a pak ze sebe vypravila: „A to jako myslíte, že bych měla odpustit i té Vonáskové, co s ní zpívám na kůru?“

„No samozřejmě! A zkuste ještě zavzpomínat, jestli nemáte nějaký nevyřešený vztah v zaměstnání a tak...“

„Já už do práce nechodím, jsem v důchodu. Ale tam jsem nemluvila s kdekým!“

Na můj návrh, ať tedy společně všechny ty „zajatce“ odevzdáme Pánu, začala jmenovat a jmenovat... Když to nebralo konce, poradila jsem jí: „Víte co, běžte domů, najdete si tužku a papír, poproste Pána o světlo a vezměte to popořádku: Vaši rodiče, sourozenci, spolužáci ze školy, učitelé... atd. Až si je zapíšete, jednoho po druhém je předejte Pánu Ježíši a řekněte mu, že z vaší strany rušíte všechny jejich dluhy, ať si to v nebi klidně vyškrtá. A PAK SE ZAČNĚTE MODLIT ZA TY SVOJE HOLKY a já vám garantuji, že „Boží ucho není zalehlé, že by neslyšel“.

Paní odcházelá celá zjihlá, s novou nadějí. Po nějakém čase jsem měla kdesi přednášku a z přední řady se na mne celou dobu zářivě usmívala jedna žena. Když bylo po všem, přistoupila ke mně a povídá: „Slyšela jsem jednu vaši kazetu o odpuštění. Že vy jste tam mluvila o mně?“...

Hrklo ve mně- kdo ví, kdo to může být... a co jsem tam vlastně řekla, jestli jsem něco nepřehnalá... Ale ona trvala na svém: „No, jen si vzpomeňte! Ta paní v kožichu, jak se modlila za svoje tři holky... Říkala jste tam, že to neodpuštění bylo vidět na tváři. Tak co, poznáváte změnu?“

„No jo... Však vidíte, že vás ani nemohu poznat!“ vykřikla jsem. (Ta změna byla opravdu neuvěřitelná.)

„Ovšem neřekla jste to tam přesně. Říkala jste, že těch lidí k odpuštění bylo nějakých dvacet, a to není pravda. Bylo jich třicetosm!“ (Poslouchal to jeden známý a hned se vmísil do hovoru: „To nic není! To já, když jsem si psal svůj seznam k odpuštění, tak jsem popsal tři stránky!“)

„A víte, co vám řeknu?“ dodala paní hrdě. „Tamhle jsou ty moje dvě dcery“. Obě přišly i s manžely na duchovní obnovu... Asi po dvou letech jsem se na jiném duchovním programu setkala i s tou třetí, nejmladší, která přišla s matkou, a mohla jsem slyšet svědectví o tom, jak se drží Pána Ježíše ve velice těžkých životních podmínkách.

*„Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení...“
(Iz 59, 1)*

*Milosrdný Bože,
ve světě, kde války a konflikty
dosud ničí životy nevinných lidí,
ať tvoje smíření proniká
způsob našeho řešení konfliktů.*

A Z B
8004 ZÜRICH

Postřetour:

Tschechische kath. Mission
Brauerstr. 99, 8004 Zürich

HILAS MISIE

Posní doba
1997

Jahrgang XXV Nr.1

 01/241 50 25

Pravidelné české bohoslužby

Zürich: každou neděli v 19 hod. v krytí kostela Božského Srdce, Aemlerstr. 49

Winterthur: každou sobotu v 18.15 hod. u kostela Sv. Ulricha Seuzacherstr. 1

Küti-Laan: každou první neděli v měsíci v 9.15 hod. v kapli vedle katolického kostela

Berna: každou 2. neděli v měsíci v 9 hod. v krytí u kostela Bratra Klause.

Seganinstr.26

Aarau: každou 3. neděli v měsíci v 10 hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla

Luzern: každou 4. neděli v měsíci v 10 hod. v kapli kostela sv. Karla u Karlsbrücke

Každý čtvrtek SPOLEČENSTVÍ MODLITBY. V 19.45 mše svatá. po ní modlitba růžence v kostele sv. Jana Boska - Feldstr. 109, Zürich.

První pátek v měsíci mše sv. v kapli kostela Božského Srdce, v 19.30 Aemlerstr. 49, Zürich

Posní program

12. února - **Popelcevní středa** - den přísného postu. Začínáme se vřítvat do posní doby s Kristem, který se posílil 40 dní na poušti a vítězil nad svým odvěkým nepřitelem zlíým duchem. Zlý duch působí na každého člověka. V boji proti němu nás posiluje i píseň. Bohoslužba bude v krytí kostela Božského Srdce, Curych- Wiedikon v 19.30 hod s udělováním popelce.

14. února - celá církev slaví dnes svátek sv. Cyrila a sv. Metoděje, patronů Evropy. V 9. století hlásali na Velké Moravě slovo Boží. Oni dali základ i našemu přemístění. Biskup Metoděj je pohřben na velkomoravském Velehradě.

16. února - **1. neděle posní.** Bohoslužba též v Aarau. Ve Winterthuru a v Curychu při modlitbě růžence přede mši svatou se zahledíme na Krista trpícího. Jeho ranami a smrtí jsme vykoupeni.

17. - 21. února jsem mimo Švýcarsko.

20. února - čtvrtek se nekoná žádné shromáždění ani bohoslužba.

22. února - po bohoslužbě ve Winterthuru připravá na **přijetí svátosti pomazání nemocných** - v Klubovně. V této svátosti je obsažena láska Kristova k nemocným a k lidem, u kterých se hlásí pouze spojené se stářím. Pomazání nemocných nenazýváme

poslední pomazání. Pan Ježíš nebyl „hrobníkem“, ale uzdravovatelem, přítelem a pomocníkem nemocných. Lidé hledají pomoc u lékařů. Je užitečné hledat pomoc též u Krista - v této svátosti se setkáváme s ním - s naším Bohem.

Přihlas se co nejdříve i telefonicky. Po dobu mé nepřítomnosti je zapnuta telefonická „automatická sekretářka“. Nelekejte se.

27. února - totéž pro oblasti Curych - po naší čtvrteční bohoslužbě v aule italské misie v 1. poschodí.

28. února - schůzka mládeže. Brauerstr. 99, Curych v 19.30. I když 1. března je curyšský ples, nebojte se přijít. Téma obdržíte.

Svátost pomazání nemocných při bohoslužbě: 1. března - Winterthur - 18.15 hod
2. března - Curych - 19.30 hod

13. března - čtvrtek - po bohoslužbě věnujeme 40 minut Ježíši Kristu. Téma: Pravý Bůh a pravý člověk. Přečtete si z nového katechismu strany: 126--128.

15. března - totéž po bohoslužbě ve Winterthuru.

19. března - slavnost sv. Josefa - ochránce církve svaté.

20. - 23. března - exercicie ve Füljeli Ranfi s Otcem Leo Kuchařem z Vidné.

22. března - sobota - bohoslužba ve Winterthuru se nekoná

23. března - **Květná neděle** - svěcení ratolestí, pašije, začíná Svátý týden. V Luzernu není bohoslužba. V Curychu v 19.30 hod.

26. a 27. dubna - **oslavy mletenia mučednické smrti sv. Vojtěcha v Čechách.** 26. dubna papež bude mít velké shromáždění mládeže v Hradci Králové, navštíví též Libčici, kde se sv. Vojtěch narodil. 27. 4. bude slavná mše v Praze. O společnou pouť v tyto dny do Čech je malý zájem. Krajane dávají přednost jízďe vlastním auty. už z toho důvodu, že ubytování v Čechách mají zajištěno.

Sbirka pro misi našeho krajana Otce Meda se rozběhla dobře. Dík všem malým i velkým dárčům. Mnoho farosů mají v projektu pomoc určité misi - našim úkolem je pomáhat Oci Medovi, který v Indii pracuje už přes 50 roků.